

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, 1843.

[ΑΡΙΘ. 80.]

Η ΣΕΡΒΙΑ.

Ἡ ΣΕΡΒΙΑ συνορεύει πρὸς ἄρκτον μὲ τὰς Αὐστριακὰς περιοχὰς Βαννάτ καὶ Σλαυονίαν, πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὴν Βλαχίαν καὶ Βουλγαρίαν, πρὸς νότον μὲ τὴν Ῥωμυλίαν, καὶ πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Βοσνίαν, ἀφ' ἧς χωρίζεται διὰ τοῦ Δρίνα, κλάδου τοῦ Σαῦου. Τὸ μῆκος τῆς Σερβίας ἀπ' ἀνατολῶν εἰς δυσμὰς εἶναι περὶ τὰ 170 Ἀγγλικά μίλια, καὶ τὸ πλάτος τῆς περὶ τὰ 100. Κεῖται δὲ ὅλως διόλου εἰς τὸ κοιλῶμα τοῦ Δανουβίου, ὅστις ῥέει κατὰ τὸ ἀρκτικὸν σύνορον αὐτῆς, καὶ δέχεται τὸν Σαῦον, διαιροῦντα τὴν Σερβίαν ἀπὸ τὴν Αὐστριακὴν Σλαυονίαν, καὶ μετέπειτα τὸν Μοράβαν, διαρρέοντα τὸ κέντρον τῆς Σερβίας ἀπὸ νότου εἰς ἄρκτον, καὶ δεχόμενον πολυάριθμα παραπόταμα. Ἡ Σερβία εἶναι τόπος ὀρέων καὶ κοιλάδων, κεκαλυμμένων ὡς ἐπιτοπλεῖστον ὑπὸ ἀρχαίων δασῶν. Περιέχει δ' ἐξαιρέτους νομάς, ὅπου βόσκονται πολυάριθμοι ἀγέλαι. Οἱ κάτοικοι υπερβαίνουν τὸ ἥμισυ ἑκατομμύριον ἀνήκousι δὲ οἱ πλεῖστοι εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ Σέρβοι εἶναι κλάδος τῆς μεγάλης Σλαυονικῆς φυλῆς, καὶ ἡ γλῶσσά των εἶναι μία τῶν μᾶλλον καλλιεργημένων Σλαυονικῶν διαλέκτων. Περιηγῆται τινες στοχάζονται ὅτι οἱ Σέρβοι ὁμοιάzουσι κατὰ τὴν πρόσοφιν τοὺς κατοίκους τῶν Ἑλβετικῶν Ἀλπεων. Εὗρισκονται δὲ πρὸ τίνος χρόνου εἰς προοδευτικὴν κατάστασιν.

Αἱ κυριώτεραι πόλεις τῆς Σερβίας εἶναι — 1, ἡ Σεμενδρία, ἥ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας, τοποθετημένη κατὰ τὸ μέρος ὅπου ὁ Ἰεσσαῦας συμβάλλει μετὰ τοῦ Δανουβίου, πόλις ὀχυρὰ μὲ 12,000 κατοίκων, ἡ ἔδρα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Σερβίας, καὶ ὁ τόπος τῆς συνελεύσεως τῆς Γερουσίας· 2, τὸ Βελιγράδιον, πόλις ἀξιόλογος καὶ πασίγνωστος· 3, ἡ Ζαβάτζ, πλη-

σίον τοῦ Σαῦου, ὀχυρὰ πόλις· 4, ἡ Οὐσίτζα, ἐγγὺς τῶν συνόρων τῆς Βοσνίας, περιέχουσα 6000 κατοίκων, καὶ ἐνεργοῦσα ἱκανὸν ἐμπόριον· 5, τὸ Βαλλίεβον, ὅπου συχνάζουσι πολλοὶ διὰ τὰς ἀγοράς του· 6, ἡ Κραγγόγεβατζ, μικρὰ πόλις εἰς τὸ κέντρον τῆς Σερβίας, ὅπου ἡ σύνοδος τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Σερβίας ἐκήρυξε, τὸ 1830, τὸν Μιλώσην Ὁβρένοβιτζ καὶ τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ ἡγεμόνας τῆς Σερβίας. Τὸ ἀνώτατον δικαστήριον συνεδριᾷ εἰς Κραγγόγεβατζ, καὶ αὐτοῦ κοινῶς διατρίβει ὁ ἡγεμὼν.

Ἡ σημερινὴ χώρα τῆς Σερβίας συνεκρῶται ἐπὶ Ῥωμαίων τὴν ἐπαρχίαν, ἣτις ἐλέγετο Ἀνωτέρα Μοισία. Κατέδραμον δ' αὐτὴν οἱ Γότθοι ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Οὐάλεντος, καὶ μετὰ τινὰς ἑκατονταετηρίδας οἱ Σέρβοι, φυλὴ Σλαύων, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Λέων ἕκτος ἔδωκε γαίαν τινὰς πρὸς νότον τοῦ Δανουβίου, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ πολεμῶσι τοὺς Βουλγάρους, οἵτινες ἠπειλουν καὶ τὴν ὑπαρξιν αὐτὴν τοῦ Γραικορωμαϊκοῦ θρόνου κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς. Βαθυμὲν ὅμως καὶ οἱ Σέρβοι ἤρχισαν νὰ σφετερίζωνται τὰς χώρας τῆς αὐτοκρατορίας, καὶ τὴν δωδεκάτην ἑκατονταετηρίδα ὁ αὐτοκράτωρ Μανουὴλ Κομνηνὸς ὑπεχρεώθη νὰ πολεμήσῃ κατ' αὐτῶν πρὸς χαλίνωσιν τῶν ἐπιδρομῶν των. Ἐπομένως, ἐνῶ παρήκμαζεν ἡ Ἀνατολικὴ αὐτοκρατορία, καὶ ἀφοῦ κατεκτήθη καὶ διενεμήθη ὑπὸ τῶν Λατίνων, ἐσπερώθησαν οἱ Σέρβοι εἰς τὴν χώραν τῆς Μοισίας, συγκροτήσαντες ἀνεξάρτητον ἡγεμονίαν ὑπὸ ἄρχοντα καλούμενον Δεσπότην, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς αἱ γειτονικαὶ Σλαυονικαὶ πολιτεῖαι τῆς Βοσνίας καὶ Κροατίας. Ὁ Μουράτ Α', Σουλτάνος τῶν Ὀθωμανῶν, ἐνυμφεῦθη θυγατέρα τινα τοῦ Δεσπότη τοῦ τῆς Σερβίας.

Ὡραία ὀχυρώματα τῆς φυλάττονται ἀπὸ Τουρκικὴν φρουράν, τῆς ὁποίας τὸν ἀριθμὸν ἐκτιμῶν εἰς 6,000 ἀνδρας. Τσαμία τινα, τὸ παλάτιον τοῦ Πασσᾶ, ἡ ὀπλοθήκη, καὶ τὸ βαθυτάτον πηγάδιον τῆς Ἀκροπόλεως, εἶναι τὰ σημειωδέστερά της. Τὸ Βελιγράδιον εἶναι ἡ κορυφαία ἐμπορικὴ ἀποθήκη μεταξὺ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Θεσσαλονίκης ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους, καὶ Βιέννης καὶ Πέστας ἀπὸ τοῦ ἄλλου· καὶ διαπρέπει προσέτι καὶ διὰ τὴν βιομηχανίαν της, καὶ ἐξαιρέτως διὰ τὰ ἐργαστήσια πυροβόλων, ταπήτων, μεταξωτῶν καὶ βαμβακίων υφασμάτων, κωδωνίων, καὶ διὰ τὰ βυρσοδεψία της. Ὁ οἰκισμὸς τῆς εἶναι περὶ τὰς 30,000 ψυχῶν. (Κούμ.)

* Τὸ Βελιγράδιον, ἡ μεγίστη καὶ εὐκτιστοτάτη πόλις ὅλης τῆς Σερβίας, καθέδρα Μητροπολίτου, κεῖται ὅπου εἰσρέει ὁ Σαῦος εἰς τὸν Δανούβιον, ἀντικρὺ τῆς Αὐστριακῆς πόλεως Ζέμνος, εἰς τὸν τόπον ὅπου εἶχον οἱ Ῥωμαῖοι τὸ πάλαι τὸ ὀχυρὸν φρούριον των Σιγιδουνον. Εἶναι μητρόπολις τῆς ὁμωνύμου Μερίδος, καὶ ἐν ἀπὸ τὰ ἐχυρώτατα φρούρια τῆς Εὐρώπης, καὶ ἐκ πολλῶν χρόνων περιφημος εἰς τὰς πολεμικὰς ἱστορίας τῆς Τουρκίας. Τὰ εὐρύχωρα καὶ

ἀλλὰ μετὰ τινας ἐνιαυτούς, οἱ Σέρβοι, Οὐγγροι, καὶ ἄλλα Χριστιανικὰ ἔθνη παρὰ τὸν Δανουβίον, περίρροβα διὰ τὴν ἐν Ἀλβανίᾳ πρόοδον τῶν Τούρκων, συνήγαγον μεγάλην δύναμιν ὑπὸ τὸν Λάζαρον, Δεσπότην τῆς Σερβίας, καὶ ἐξεστράτευσαν κατὰ τοῦ Μουράτ, ὅστις ἀπκντήσας τὸ Χριστιανικὸν στράτευμα εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Κασσόβας, ἐγγὺς τῶν ὀρίων τῆς Ἀλβανίας, 1389 μ. Χ., κατετρόπωσεν αὐτὸ μετὰ φρικτῆς σφαγῆς, ἀλλ' ἐφονεύθη καὶ ὁ ἴδιος. Ὁ Λάζαρος ἠχμαλωτίσθη καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐκδικουμένων τὸν θάνατον τοῦ ἰδίου τῶν Σουλτάνου. Τὴν ἐφεξῆς ἑκατονταετηρίδα ὁ Σουλτάνος Μουράτ Β' ὅστις εἶχε νυμφευθῇ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Γεωργίου, Δεσπότη τοῦ Σερβίας, ἔστρεψε τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ γυναικαδέλφου τοῦ περὶ τὸ 1440, κατέδραμε τὴν Σερβίαν, ἤλωσε τὸ φρούριον τῆς Σεμενδρίας, καὶ ἠνάγκασε τὸν Γεώργιον νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ῥαγούσαν, ὅθεν πορευθεὶς εἰς τὴν Οὐγγαρίαν, ἠνώθη μετὰ τοῦ γενναίου Οὐνναδάου, καὶ διὰ τῆς βοηθείας αὐτοῦ ἀνέκτησε μέρος τῶν περιοχῶν του. Ἐπὶ τέλους, ὁ Μωάμεθ Β', ἀφοῦ ἤλωσε τὴν Κωνσταντινούπολιν, καθυπέταξε καὶ τὴν Σερβίαν, πλὴν τοῦ Βελιγράδιου, τὸ ὁποῖον ἀνδρείως ὑπερασπίζοντο οἱ Οὐγγροι ὑπὸ τὸν Οὐνναδάον, καὶ ἤλωθη μόνον τὸ 1522 ὑπὸ Σολυμάν τοῦ Μεγαλοπρεποῦς. Ἐκτοτε ἡ Σερβία ἐξηκολούθει ἐπαρχία τοῦ Τουρκικοῦ κράτους μέχρι τοῦ 1717, ὅτε ὁ Πρίγκιψ Εὐγένιος, ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ Αὐστριακοῦ στρατοῦ, ἤλωσε τὸ Βελιγράδιον, καὶ ἐνίκησε μέρος τῆς Σερβίας, τὸ ὁποῖον καὶ παρεχωρήθη εἰς τὴν Αὐστρίαν ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου διὰ τῆς ἐν Πασσάροβιτς εἰρήνης, 1718. Ἀλλ' εἰς τὸν ἀκόλουθον πόλεμον τοῦ 1739, οἱ Αὐστριακοὶ, ἡττηθέντες ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἀπώλεσαν τὴν Σερβίαν, καὶ παρέδωκαν τὸ Βελιγράδιον ὡσάυτως διὰ συνθήκης. Ὁ στρατάρχης Λαῦδων ἤλωσεν ἐκ νέου τὸ Βελιγράδιον τὸ 1788, ἀλλ' ἡ Αὐστρία παρέδωκεν αὐτὸ πάλιν εἰς τὸν Σουλτάνον διὰ τῆς ἐν Σιστόβα εἰρήνης τοῦ 1791.

Περὶ τὸ 1804 οἱ Σέρβοι ὠφελούμενοι ἀπὸ τὴν ἀνταρσίαν τοῦ Πασσάνογλου, Πασσᾶ τοῦ Βιδινίου, ἐπανέστησαν κατὰ τῆς Πόρτας. Ἐκλεξαν δὲ ὡς ἀρχηγὸν τὸν Γεώργιον Πέτροβιτς, ἐπονομαζόμενον Καρά, ἥτοι Μαῦρον, χωρικὸν, ὅστις, λαβὼν μέρος εἰς προτέραν τινὰ ἀτυχῇ ἐπανάστασιν τὸ 1787, εἶχε καταφύγειν εἰς τὴν Αὐστριακὴν περιοχὴν, καὶ ὑπηρετήσῃν εἰς τὸν Αὐστριακὸν στρατὸν κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1788-9. Μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ 1791 ὁ Μαυρογεώργιος ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ ἐδόθη πάλιν εἰς τὸ πρότερον βουκολικὸν ἔργον του. Ἦτο δὲ σκυθρωπὸς καὶ ἐχέμυθος, ἀλλ' ἀνδρείος καὶ εὐρωστος. Τὸν Ἰανουάριον, 1806, δύο πολυάριθμα

Τουρκικὰ στρατεύματα, τὸ μὲν ἐκ τῆς Βοσνίας ὑπὸ τὸν Βεκίρ Πασσᾶν, τὸ δὲ ἐκ τῆς ἐν Ῥωμυλίᾳ Νίσσης ὑπὸ τὸν Ἰβραήμ Πασσᾶν τῆς Σκόδρας, εἰσῆλθον εἰς τὴν Σερβίαν. Ὁ Μαυρογεώργιος εἶχε μόλις 10,000 ἀνδρῶν, ἀλλ' ἦσαν σταθεροὶ, καὶ ἐγνώριζον καλῶς τὴν χώραν καὶ τὰς περιπλοκάς τῶν δασῶν της. Ἐκώλυε δὲ τὴν πρόοδον καὶ τῶν δύο στρατευμάτων, ἕως οὗ τὸν Αὐγουστον ἐνίκησε τὸν Πασσᾶν τῆς Βοσνίας, καὶ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ περάσῃ τὸν Δρίναν ὀπισθοδρομῶν μετὰ μεγάλης ζημίας. Ἐστράφη τότε ταχέως κατὰ τοῦ Πασσᾶ τῆς Σκόδρας, ὅστις προέτεινεν ἀνακωχὴν ὅπλων. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀνακωχὴ αὕτη δὲν ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς Πόρτας, ὁ Γεώργιος ἐπιπεσὼν αἰφνης κατὰ τοῦ Βελιγράδιου, ἤλωσεν αὐτὸ πλὴν τῆς ἀκροπόλεως, ἥτις παρεδόθη τὸ 1807. Ἡ Σερβία ἦτον ἤδη ἀπῆλλαγμένη τῶν Τούρκων. Συνεστήθη δὲ εἶδος στρατιωτικῆς κυβερνήσεως, συγκειμένης ἀπὸ τοὺς Βαυδόδας ἢ προύχοντας τῶν διαφορῶν περιοχῶν, ἐξ ὧν ἕκαστος ἦτον ἐπὶ κεφαλῇ ἱππικοῦ σώματος. Οἱ Βαυδόδοι συνήρχοντο ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, περὶ τὰ Χριστούγεννα, εἰς τὸ Βελιγράδιον, νὰ σκέπτωνται ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Καρά Γεωργίου περὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς χώρας. Γερουσία δωδεκαμελὲς συνεκρότει τὰ μόνιμον ἐκτελεστικὸν σῶμα. Ἀλλ' ἀμοιβαίαι ζηλαυτίαι καὶ διχόνοιαι ἐξεργάγησαν μετ' οὐ πολὺ μετὰ τῶν κυριωτέρων Βαυδοδῶν καὶ τοῦ Καρά Γεωργίου. Οὗτος δὲ, πρὸς στερέωσιν τῆς δυνάμεώς του, ἐπεχείρησε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Βασνίαν τὸ 1809, ἐνῷ ἡ Ῥωσσία ἐπολέμει πρὸς τοὺς Τούρκους. Ἀπέτυχεν ὁμως, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὀπισθοδρομήσῃ εἰς τὴν Σερβίαν, καθ' ἣν περίστασιν ἐδοήθησεν αὐτὸν ἀντιπερισπασμὸς ἐνεργηθεὶς ὑπὸ Ῥωσικοῦ τάγματος κατὰ τὸ μέρος τοῦ Δανουβίου. Τὸ 1810 ἐνίκησε τὸν Κουρσιδ Πασσᾶν, ὅστις εἶχεν ἐκστρατεύσειν ἐκ τῆς Νίσσης μετ' 30,000 ἀνδρῶν, καὶ μετ' οὐ πολὺ κατετρόπωσεν ἄλλο στράτευμα ἐκ τῆς Βοσνίας, καὶ τὸ ἐδίωξεν ὀπίσω πέραν τοῦ Δρίνα. Ὁφελήθη δὲ ἀπὸ τὰς ἐπιτυχίας ταύτας, ὥστε νὰ λάβῃ παρὰ τῆς συνελεύσεως τοῦ 1811 πλειοτέρας δυνάμεις, καὶ εἶδος ὑπουργείου, τὸ ὁποῖον διέτριβεν ἀδιακόπως πλησίον τοῦ ὑποκειμένου του. Ἡ Πόρτα προέτεινε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν Καρά Γεώργιον Ὀσποδάρην τῆς Σερβίας, ἐπὶ συμφωνίᾳ φρουραὶ Τουρκικαὶ νὰ κατέχωσιν ὅλα τὰ περιτειχισμένα μέρη, καὶ νὰ φυλάττωσι τὰς ὀπλοθήκας καὶ τὰ ὅπλα. Ἀλλὰ δῆλον ὅτι εἰς τοιαύτην πρότασιν οἱ Σέρβοι δὲν συγκατένευσαν. Ἐξηκολούθησαν δ' αἱ διαπραγματεύσεις μέχρι τοῦ 1813, ὅπότε ἡ εἰδήσις τῶν ἐν Γερμανίᾳ κατορθωμάτων τοῦ Ναπολέοντος ἀπῆλλαξε τοὺς Τούρκους ἀπὸ τὸν φόβον τῆς Ῥωσσίας, καὶ παρεκίνησεν αὐτοὺς ν' ἀγωνισθῶσι

και πάλιν κατὰ τῶν Σέρβων. Δύο Τουρκικά στρατεύματα εἰσῆλθον εἰς τὴν χώραν, ἔτρεψαν εἰς φυγὴν Σερβικά τινα τάγματα, καὶ ἤλωσαν διάφορα φρούρια. Ὁ Καρὰ Γεώργιος, αἰφνης ἀπολέσας τὴν σταθερότητά του, διεπέρασε τὸν Δανούβιον, καὶ κατέφυγεν εἰς τὰς Αὐστριακὰς περιοχάς, ὅπου περιωρίσθη εἰς φρούριον, ἐν ᾧ καὶ ἀπέθανε μετὰ τινος ἑναιαυτοῦς.

Τὴν λειποταξίαν τοῦ ἀρχηγοῦ ἠκολούθησε γενικὴ τις ἀπελπισία· ὅθεν οἱ Τούρκοι κατέλαβον ὅλην τὴν χώραν, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ Βελιγράδιον. Ἡ Σερβία ἔγεινε πάλιν Πασσαλίκιον. Ὁ Βαυδὸδας Μιλώσης Ὁθρένοβιτζ ἐξηκολούθει μόνος τὴν ἐπανάστασιν περὶ τὸ Ἰαγοδίνον εἰς τὰ νότια μέρη, ἀλλ' ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ δεχθῇ τὴν προσφερθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πασσᾶ ἀμνηστίαν εἰς αὐτόν τε καὶ τοὺς ὁπαδοὺς του. Οἱ Τούρκοι ὁμως, ἀφοῦ εὐρήξαν μέσα νὰ βάλωσιν εἰς τὰς χεῖρας τοὺς ἀρχηγούς τῆς ἐσχάτης ταύτης ἐπανάστασεως, ἐτοφείκισαν τινὰς αὐτῶν, καὶ ἐπασσάλωσαν τριάκοντα ἕξ εἰς τὸ Βελιγράδιον, ἐμπροσθεν τοῦ παλατίου τοῦ Πασσᾶ, τὸ 1815. Αὐτὸς ὁ Μιλώσης ἔλαβε τὴν καλοτυχίαν νὰ διασωθῇ· ἔδραμεν εἰς τὰ ὄρη, καὶ ἡ ἐπανάστασις ἤρχισεν ἐκ νέου. Συναθροίσας τοὺς Χεῦδούκας, εἶδος Σλαύων Κλεφτῶν, καὶ τοὺς φυγόντας καὶ μετοικήσαντας διὰ τὴν πρώτην ἐπανάστασιν, προσέβαλε τὸν Κεχαγιάν, ἡ τοποτηρητὴν τοῦ Πασσᾶ, ὅστις εἶχε προχωρήσει κατ' αὐτοῦ ἀπὸ τὸ Βελιγράδιον ἐπὶ κεφαλῇς 10,000 ἀνδρῶν. Ὁ Κεχαγιᾶς ἐνίκηθη ἀπολέσας τὰ κανόνια καὶ σκεύη του. Ὁ Πασσᾶς ἐξῆλθεν ἔπειτα τοῦ Βελιγραδίου μετὰ τοῦ ἐπιλοῖπου στρατοῦ, ἀλλ' ἐνίκηθη ὡσαύτως, καὶ ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς Κέουπρι, ὑπὸ φρουρὰν δοθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Μιλώση. Ὁ Κουρσιδ, Πασσᾶς τῆς Βοσνίας, ἐπεμψεν ἄλλο στρατεύμα ὑπὸ τὸν τοποτηρητὴν αὐτοῦ Ἀλῆν, ὅστις κατετροπώθη, ἠλώθη, καὶ ἐστάλθη ὀπίσω πρὸς τὸν κύριόν του μὲ δῶρα. Μετέπειτα αὐτὸς ὁ Μιλώσης ὑπῆγεν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Κουρσιδ, πρὸς διαπραγματεύσιν εἰρήνης. Τὸ μόνον ἄρθρον, περὶ οὗ δὲν ἠδύναντο νὰ συμφωνήσωσιν, ἀτέβλεπε τὸν ὅπλισμόν τῶν Σέρβων, τοῦ μὲν Μιλώση θέλοντος νὰ διαμείνῃ, τοῦ δὲ Πασσᾶ μὴ συναινούντος. Ὅτε δὲ ὁ Μιλώσης ἐσηκώθη νὰ ἀναβῇ τὸν ἵππον του, ἐπέπεσον κατ' αὐτοῦ οἱ Ἰανίτσαροι τοῦ Πασσᾶ· ἀλλ' ὁ Ἀλῆς, τὸν ὅποιον ὁ Μιλώσης εἶχε περιποιήθῃ τόσον γενναίως, ἐμεσολάβησε, παριστάνων ὅτι ὁ Μιλώσης εἶχεν ἔλθειν ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ μὲ ὑπόσχεσιν ἀσφαλείας, ἥτις δὲν πρέπει νὰ καταπατηθῇ. Ἡ σταθερότης τοῦ Ἀλῆ διέσωσε τὸν Μιλώσην, ὅστις ἔλαβεν ἄδειαν νὰ ἀπέλθῃ. Αἱ διαπραγματεύσεις ἐξηκολούθησαν· ἐπίτροποι Σέρβοι ἐστάλθησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ τέλος ἔφθασε φερμάκιον εἰρήνης, διορίζον

ἄλλον Πασσᾶν, φιλικὸν εἰς τοὺς Σέρβους. Τὸ Βελιγράδιον καὶ τὰ λοιπὰ φρούρια συνεφωνήθη νὰ μείνωσιν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Τούρκων, ἀλλ' οἱ Σέρβοι διετήρησαν τὴν ἐντελῇ ἐσωτερικὴν αὐτονομίαν καὶ διοικήσιν τῆς χώρας, τὴν γερουσίαν των, καὶ τὸ πρόνομιον τοῦ νὰ φορολογῶσιν αὐτοὶ ἑαυτοὺς.

Ὁ Μιλώσης ἀποκατέστησε μετὰ τινων τροποποιήσεων τὸ σύνταγμα τοῦ Καρὰ Γεωργίου. Ὁλη ἡ Σερβία διηρέθη εἰς 13 διοικήσεις ἢ Ναγιᾶς, ὑποδιαιρουμένας εἰς ὑποδιοικήσεις ἢ Κνεσίας. Οἱ διοικηταὶ καὶ ὑποδιοικηταὶ πληρόνονται ἐκ τοῦ ταμείου. Δικαστήρια καθιδρύθησαν εἰς τὰ διάφορα τμήματα τῆς ἐπικρατείας, καὶ ἐφετεῖον ἐδρεύει εἰς Κραγγόγεβατζ δι' ὅλην τὴν ἡγεμονίαν. Κώδῃξ νόμων συντάχθη ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Γαλλικοῦ. Ὁ κλῆρος ὑποκείνται εἰς τοὺς αὐτοὺς νόμους, καὶ εἶναι ὑπεύθυνοι εἰς τὰ αὐτὰ δικαστήρια ὡς οἱ λαϊκοί· λαμβάνουσι δὲ τὸ σιτηρέσιον αὐτῶν ἀπὸ τὴν πολιτείαν. Πᾶς εὐρυστος ἀνὴρ εἶναι στρατιώτης, καὶ ἔχει τὰ ἴδια του ὅπλα. Τὸ Βελιγράδιον ἔχει μικρὰν Τουρκικὴν φρουρὰν, καὶ εἶναι ἡ ἑδρα τοῦ Πασσᾶ, ὅστις δὲν ἔχει ἄμεσόν τινα ἐξουσίαν εἰς τὰ πράγματα τοῦ τόπου. Ἡ Σερβία πληρόνει προσδιωρισμένον φόρον εἰς τὴν Πόρταν, παραδιδόμενον κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πασσᾶ. Οἱ Σέρβοι συγχωροῦνται νὰ ἐμπορεύωνται εἰς ὅλην τὴν Ὁθωμανικὴν αὐτοκρατορίαν μὲ Σερβικὰ διαβατήρια. Σημειωτέον ἐπὶ τέλους ὅτι τὴν μεταξὺ Πόρτας καὶ Σερβίας συνθήκην ἐγγυήθη ἡ Ῥωσσία, καὶ ἐπεκύρωσεν ἡ εἰρήνη τῆς Ἀδριανουπόλεως.

Τὴν πρὸ μικροῦ συμβᾶσαν καθαιρεσιν τοῦ ἡγεμόνος Μιλώση Ὁθρένοβιτζ, τὴν ἀντ' αὐτοῦ ἐκλογὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου Γεώργκιβιτζ, καὶ τὴν ἀδελον ἐπὶ ἔκθασιν τῆς μεταβολῆς ταύτης (Ἰουλ. 10), γνωρίζουσιν ἐκ τοῦ ἐβδομαδικοῦ τύπου οἱ ἀναγνώσται.

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ἀπέχει τοῦ ἡλίου 68 ἑκατομύρια μιλίων, καὶ στρέφεται περὶ αὐτὸν εἰς 224 ἡμέρας· ἡ διάμετρος αὐτῆς εἶναι περίπου 7700 μίλια, ἡ σχεδὸν ἰσομεγέθης μὲ τὴν γῆν· περιστρέφεται δὲ εἰς τὸν ἄξονά της ἐν διαστήματι 23 ὥρῶν καὶ 20 λεπτῶν. Ὁ πλανήτης οὗτος εἶναι ἡ λαμπροτάτη σφαῖρα τῶν ὅσαι φαίνονται εἰς τοὺς νυκτερινούς οὐρανούς, καὶ συνήθως καλεῖται ὁ πρωϊνὸς ἀστὴρ καὶ ὁ ἑσπερος· ποτὲ μὲν βλεπόμενος τὴν αὐγὴν, ποτὲ δὲ τὸ ἑσπέρας. Ὅταν εὐρίσκηται πλησιέστερον εἰς τὴν γῆν, ἀπέχει περίπου 27 ἑκατομύρια μιλίων· ὅταν δὲ ἀπέχῃ τὰ μέγιστα, ἡ ἀπόστασις αὐτῆς εἶναι 163 ἑκατομύρια μιλίων. Ἐὰν ὁλόκληρος ἡ πεφωτισμένη ἐπιφάνειά της ἐστρέφετο πρὸς τὴν γῆν, καθ' ὃν χρόνον εἶνα· ἐγγύτερον εἰς ἡμᾶς, ἤθελε παριστάνει φῶς καὶ λαμπρό-